

somt Svar. Men Sagen for Underretten faldt dog saaledes ud, at han blev frikendt efter at have siddet i Varetægtsarrest en halv Snes Dage imod, at han betalte 30 Kr. i Sagsomkostninger. Sagen gik saa til Høiesteret, og den fandt sin Afgjorelse der den 21de Oktober s. A. Derjom Sagen nu skulde være gaaet til Overretten og først derfra kunde været indantet for Høiesteret, er det temmelig sikkert, at han havde maattet vente mindst Aaret rundt, inden hans Sag var bleven færdig, og det vilde have havt en meget stor Betydning for Manden, thi saa længe maatte han vente med at faae Assurancesummen udbetalt fra Selskabet for Bo og Løsøre, og de Penges havde han netop haardt Brug for i Sommertiden, da han skulde bygge Gaarden op. Af denne Slags Tilfælde kan der naturligvis nævnes flere, og det er særlig saadanne Hensyn, der bevirke, at Befolkningen foretrækker den Tilstand, vi have paa Den, fremfor det her Foreslaede. Da jeg saa Andragendet fra Høiesteret angaaende denne Sag, saa jeg jo, at det særlig var to Grunde, der bleve fremhævede, nemlig Sagernes utilfredsstillende Behandling og dernæst den Omstændighed, at det, under Behandlingen af de særlig i den senere Tid ikke ganske saa fra Bornholm indankede Justitsager, mere og mere havde paatrængt sig Høiesteret, at det var ønskeligt at faae den Bestemmelse ophævet, at de bornholmske Sager gaa lige til Høiesteret, idet Landets øverste Domstol efter al Sandsynlighed derved vilde blive fri for en Del Sager, naar Overretten bliver anden Instants i disse Sager ligesom i alle andre Justitsager — som der staar i Andragendet. Den sidste Grund anføres dog som den mere underordnede. Men jeg kan ikke læse Andragendet paa anden Maade, end at ogsaa denne sidste Omstændighed har megen Betydning for Høiesteret, og jeg sagde da til mig selv, at hvis vi virkelig paa Bornholm havde overbeholdt Høiesteret og skaffet Landets øverste Domstol et betydeligt Arbejde med Smaa-ting, som i Antal gik over det Gjennemsnit, vi efter Folketallet maatte kunne gjøre For-bring paa, saa vilde jeg ikke tilraade, om end Befolkningen nærrede et Ønske i saa Henseende, at vi skulde beholde den nuværende Retstilstand med den direkte Appel til Høiesteret. Men for at faae dette Forhold tilstræffelig klaret, har jeg paa Bibliotheket gjennemgaaet de sidste 10 Aargange af Høiesterets Tidende. Jeg har undersøgt 3,397 Høiesteretsdomme for de sidste 10 Aar og fundet, at deraf var de 60 fra Bornholm. For de sidste 5 Aar har jeg af

1,609 Høiesteretsdomme fundet, at 28 vare fra Bornholm. Det giver i Gjennemsnit for de sidste 10 Aar 6 Domme om Aaret, der angaa Sager, som ere umiddelbart indankede fra Bornholm. Men det er fra 1,2 til 1,4 pCt. under Gjennemsnittet af det Antal, vi i Henhold til Statistisk Tabelværks Angivelse om Folketallet paa Bornholm og i det øvrige Land maatte være berettigede til at paaregne. Den bornholmske Befolkning stiller sig nemlig til hele Landets Befolkning som 1 til 55,5 og derefter tror jeg sikkert, at vi, henjet til Folketallet, ikke have overbeholdt Høiesteret. Jeg har dernæst ogsaa gjort en Opdagelse, idet jeg har set, at der fra Aaret 1887 har været 8 Høiesteretsdomme fra Bornholm, hvoraf de 7 ere affagte i Løbet af 24 Dage og 5 i Løbet af 9 Dage. Fra den 9de til den 17de Novbr. 1887 er der faldet 5 Høiesteretsdomme fra Bornholm, og da Høiesterets Andragende er dateret den 24de November 1887, altsaa 7 Dage efter, kan jeg ikke skjønne andet, end at dette har havt Indflydelse paa Høiesteret, at man i Løbet af 9 Dage har affagt 5 Domme, næsten lige saa mange altsaa, som man gjennemsnitlig har havt i de sidste 5 Aar. Det blev udtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), at Bornholmerne vel ikke skulde ønske at have et slikt Privilegium fremfor det øvrige Land. Dertil skal jeg svare: Nei, det ønske vi heller ikke, men hvad vi ønske, er at komme til de bedre Retstilstande, end vi nu have. Og saa vil jeg tillade mig at minde om, hvad jeg for Resten ogsaa fremsførte under Sagens første Behandling, den 7de Januar, at vi mene, at naar Grundlovens Løsteparagraf, § 74, bebuder Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien, kunde det vel snart være paa Tide, at vi fik dette. Jeg er ogsaa af den Mening, at det nytter ikke stort at sætte disse Lapper paa en gammel Klædning, og det nytter ikke stort at komme med Forslag til den ene lille Rieform efter den anden. Nei, lad os faae fat paa det Hele og ordne det paa en saadan Maade, at det bliver tilfredsstillende for hele Landets Befolkning. Med Hensyn til det, der forøvrigt fremkom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, vil jeg sige, at det for mit Vedkommende ikke har nogen Betydning, hvorvidt Dagsordenen tages tilbage eller bliver vedtagen. Jeg henstiller dette ganske til den ærede Ordfører, om der skulde være Anledning til at følge det ærede Medlems Hensigt. Jeg vil kun anbefale det høie Thing at stemme imod Forslaget saaledes, at vi for Tiden altsaa rent foreløbig, tænker jeg mig det, komme til at beholde den nuværende